

[Pinholt.]

valgte man den Form, at saa længe han levede, skulde denne Bevilling gives, og han skulde uddele Legatet. Nu døde han, inden Legatet overhovedet kom til Uddeling, og saa besluttede man, at det skulde være en 3-aarig Bevilling. Der har aldrig været Tale om fra Finansudvalgets Side, at det skulde være en Bevilling, der skulde gives i hundrede Aar eller længere, og det har heller aldrig været drøftet her i Salen. Derfor er det en Tilsnigelse af det ærede Medlem, naar han paastaar, at det var Meningen, og at man f. Eks. skulde have udsat 25 000 Kr., eller hvor meget det var.

Naar det ærede Medlem Hr. Fraenkel nu fandt, at det var taktløst af Finansudvalget at stille dette Ændringsforslag, saa skal jeg sige, at vi kan selvfølgelig ikke alle bevæge os i lige høje Sfærer; men jeg føler mig absolut ikke skamfuld over dette Ændringsforslag. Mit Begreb om Takt paa dette Omraade kan maaske ikke staa Maal med det ærede Medlem Hr. Fraenkels, men jeg er ikke bange for at sætte det ind.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, som, foranlediget af den ærede Ordførers Udtalelse, udtalte, at han mente, at han til Efteraaret kunde være sikker paa at faa Støtte til et Forslag om et saadant Mindelegat for Lange-Müller, at dette er muligt; men jeg vil alligevel gerne minde den højtærede Minister om, at den ærede Ordfører udtalte sig absolut personligt om Sagen, og at Sagen overhovedet ikke har været drøftet i Finansudvalget.

Angaaende Forfatterunderstøttelserne tror jeg ikke, den højtærede Minister kan komme igennem paa den Maade, han mente, ved en direkte Forhandling med Finansudvalget. Det er muligt, at han ikke behøver nogen Kommission. Det er muligt, at Ministeriets Embedsmænd sammen med ham kan udarbejde Forslag, som kan forelægges i Finansudvalget; men den historiske Redegørelse, vi har faaet sammen med en mundtlig Forhandling i Finansudvalget, gør det ikke ud; vi maa have bestemte Forslag i Finansudvalget, som vi kan holde os til, og saa drøfte dem sammen med Ministeren. Efter Ministerens Udtalelser venter jeg derfor, at han til Efteraaret kommer med bestemte Forslag, enten de nu bliver udarbejdet i en Kommission eller af Ministeriets Embedsmænd; saadanne Forslag maa til, ellers bliver Forhandlingerne ikke til noget. Den højtærede Ministers stærke Betoning af, at han var uden Skyld i, at der ikke allerede i Aar er kommet en ny Ordning, synes jeg var overflødig, for der kunde ikke komme

nogen Ordning, naar vi ikke fik bestemte Forslag, paa Grundlag af hvilke vi kunde forhandle; det er en gammel Regel i Finansudvalget, at det maa man have.

Jeg skal ikke blande mig i de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. Bindslev om Pligt for Biblioteker til at købe Bøger, som Folk ikke vil læse, det er en Sag, man kan drøfte, naar vi kommer til Biblioteksloven. Men naar det blev betragtet som en fuldkommen Skandale, at der her i Landet kun var solgt 95 Eksemplarer af Kritikerens Harald Niensens Bøger, ved jeg ikke, hvortil den Skandale skal henføres, om det er Publikum, der er skandaløst, fordi de ikke køber Bøgerne, eller om det er Bibliotekerne, fordi de ikke køber tilstrækkeligt, det er formodentlig Bibliotekerne, der har købt de fleste af de Eksemplarer, som er købt. Jeg synes imidlertid, det er lidt meget at trække en enkelt Forfatter frem, som ikke kan faa sine Bøger solgt, man maa huske paa, at mange ikke bryder sig om at læse, hvad Magister Harald Nielsen skriver, nogle læser det, selv om det ikke behager dem. Jeg synes imidlertid, det er lidt for stærkt at trække visse Forfattere frem og sige, at det er skandaløst, hvis man ikke køber et vist Antal af deres Bøger.

Hvis det nu bliver saadan i Henhold til den Dom, der er afsagt, at man kan tage 5 eller 10 Ø. af hver Bog, der bliver udlaant i et offentligt Bibliotek, er jeg bange for, at der er adskillige Bøger, Folk ikke vil ofre 5 Ø. paa, saa det vil blive en dyr 5 Ø. for adskillige Forfattere.

Bindslev: For at forebygge Misforstaaelse vil jeg gerne sige, at Magister Niensens Bøger normalt sælges i 200—300 Eksemplarer, en enkelt Bog er kun blevet solgt i 95 Eksemplarer, og saa vidt jeg husker, er 10 eller 15 af disse købt af Bibliotekerne. Det var dette, jeg betegnede som en Skandale, ikke, hvorvidt Publikum ønsker at købe dem eller ikke.

Med Hensyn til Lange-Müllers Legat er jeg naturligvis meget glad ved den Velvillie, den højtærede Minister stadig væk viser overfor den fremsatte Tanke, men jeg synes, det var meget bedre at faa at vide, om den samme Velvillie er til Stede i Finansudvalget; for hvis den samme Velvillie, som Ministeren udviser, er til Stede i Finansudvalget, var det allernemmeste, om dette Ændringsforslag blev taget tilbage, og at vi ikke nu skulde gaa ind i en ny Forhandling om en eller anden forkludret eller forkrøblet Form for et nyt